

Верујем да су Зорана Ћинђића током његове кратке владавине фрустрирале бројне ствари, али две боду очи. Запад није дозволио да, како је младолики премијер очекивао, у демократској Србији косовско питање постане демократско. Ћинђићева друга велика фрустрација била је демократија. Покушао је да је се реши и тако што је одузео мандате 21 посланику Демократске странке Србије.

Привидно парадоксалан однос према демократији прагматичног политичара, промовисаног у узорног демократу, илуструје два разлога зашто у Србији не може да постоји (либерална) демократија – можемо је назвати и правом, смисленом или стварном. Чини ми се да је ту друга, не само Ћинђићева фрустрација, много важнија од прве.

Наиме, и да није батине „статуса Косова“ – коме Запад не дозвољава да остане у Србији, али које из Србије не може да оде демократски – демократија овде не би имала велике шансе. Штавише, верујем да она у Србији више нема шансе да једног дана заживи, ако их је икада имала. Лажна демократија је наша судбина.

Реч је о поретку који није наш, транспланту који се развијао мимо овдашње, другачије европске историје, и Србији, изражено колективистичком друштву, земљи у којој практично не постоји (само)разумевање које претпоставља његово исправно функционисање. Зато не чуди да је чак и Ћинђић, по многима наш највећи демократа, био егземпларни – недемократа.

Оно што је хероин за појединца, то је "европеизација" за српско друштво

Пише: Зоран Ђирјаковић
четвртак, 05 септембар 2019 04:22

Оно што је хероин за појединца, то је "европеизација" за српско друштво

Пише: Зоран Ђирјаковић
четвртак, 05 септембар 2019 04:22

Оно што је хероин за појединца, то је "европеизација" за српско друштво

Пише: Зоран Ђирјаковић
четвртак, 05 септембар 2019 04:22

